

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΛΑΥΡΙΟΥ

Τὸ ἱστορικὸν Λαύριον, τὸ πρὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων ἕως σήμερον παρέχον τροφήν εἰς χιλιάδας ψυχῶν διὰ τοῦ ἐν τοῖς σπλάγχνοις του ἐναποταμιευμένου θησαυροῦ, καὶ ἐργασίαν εἰς πᾶσαν φίλεργον ὑπαρξίν, τὸ ἀναπτύξαν τὴν βιομηχανίαν ἐν Ἑλλάδι καὶ ὅσων ἀφορμὴν εἰς τόσας ἐφευρέσεις, τὸ εἰσαγγὸν ἅπαντας τοὺς νεωτερισμοὺς τῆς τέχνης καὶ ἀμιλλώμενον μὲ τὰ ἐπιφανέστερα τῆς Εὐρώπης ἐργοστάσια, ὁ φιλοσοφικὸς λίθος οὗτος, διὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ὁποῦο μεταβάλλονται οἱ πτωχοὶ εἰς πλουσίους, καὶ τανάπαλιν, οἱ ἔμποροι τῶν ὀδῶν εἰς Τραπεζίτας, οἱ στερούμενοι τῶν στοιχειωδεστέρων γνώσεων εἰς εἰδικούς, ἐμβριθεῖς καὶ νουνεχεῖς, ἔδει πρὸς τελειοποιήσιν καὶ ἐπισφράγισιν νὰ ἐκμηδένισῃ καὶ τὰς ἀποστάσεις, ἐνώνων διὰ σιδηροδρόμου τὰς Ἀθήνας μετὰ τῶν περιχώρων καὶ ἐκπολιτίζων οὕτω αὐτὰ, τὰ ὁποῖα τίς οἶδε πότε ἤθελον ἐξυπνήσει ἐκ τοῦ ληθάργου καὶ πῶσος χρόνος ἤθελε παρέλθει διὰ ν' ἀκούσουν κρότον σιδηροδρόμου καὶ σφύριγμα ἀτμομηχανῆς.

Τὴν περι κατασκευῆς Σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἀπὸ Λαυρίου εἰς Ἀθήνας ἰδέαν συνέλαβον οἱ ἐπαξίως διευθύνοντες τὴν κατὰ μέγιστον μέρος ἀντιπροσωπεύουσαν τὸ ὄνομα Λαύριον Ἑταιρίαν τῶν μεταλλουργείων τοῦ Λαυρίου, προσέβησαν δὲ μετὰ θάρρους καὶ δραστηριότητος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λίαν ἐπιχεροῦς καὶ κοινωφελούς ταύτης ἐπιχειρήσεως, ἥτις οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἀναπτύξῃ συγκοινωνίαν ζωηράν καὶ ἀέναντον, ὅχι μόνον φέρουσαν τὰ χωρία εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ μεταγγίζουσαν καὶ τὰς Ἀθήνας εἰς τὰ χωρία, καὶ μόνην δυναμένην ἴτως νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα τῶν φοβερῶν ἐνοικίων, διὰ τῆς ἰδρύσεως προαστείων, σιδηροδρομικῶς συνδεομένων μετὰ τῆς πρωτεύουσας, ὅπου βεβαίως θὰ μεταναστεύσῃ ἡ μεσαία τάξις, ἐκλέγουσα καθαρώτερον ἀέρα, μείζονα εὐρυχωρίαν καὶ πλείονα εὐθηνίαν. Ἐκεῖ δὲ καὶ φοιτῆται καὶ λόγιοι καὶ καλ-

λιτέχναι καὶ ποιηταὶ θὰ καταφύγωσιν, ἀφοῦ διὰ τοῦ θαύματος τοῦ σιδηροδρόμου θὰ ἦνε καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς πρωτεύουσας. Ἐκεῖ δὲ ἐν καιρῷ θέλομεν προτείνει νὰ συστηθῶσι καὶ Διδασκαλεῖα καὶ Νοσοκομεῖα καὶ ἄλλαι Σχολαί.

Δύναται δὲ τις νὰ προεικάζῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διὰ ξηρὰς συγκοινωνίας τοῦ Λαυρίου, ἔχων ὑπ' ὄψει τὴν διὰ θαλάσσης, ὅτε πρὸ τετραετίας ἐν καὶ μόνον μικρὸν ἀτμόπλοιο, τὸ φερώνυμον *Λαύριον*, ἔκαμνε τοὺς πλόας του ἅπαξ μόνον κατὰ εἰκοσαήμερον, καὶ τούτους ὑπὸ ἀνεφελον πάντοτε οὐρανόν ἐν τούτοις σήμερον εἰς τὸ Λαύριον προσεγγίζουσαν πεντάκις τῆς ἐβδομάδος ἀτμόπλοια τῶν Ἑταιριῶν Γουδῆ, Πανελληνίου καὶ Φιλιππάγκου, τρία δὲ καθ' ἑκάστην λεωφορεῖα ἀναχωροῦσι δι' Ἀθήνας, καὶ μ' ὅλα αὐτὰ τὰ μέσα, τὰ ἐν διαστήματι τεσσάρων μόνον ἐτῶν ἀναπτυχθέντα, ὑφίσταται ἀκόμη ἐλλείψεις συγκοινωνίας.

Ὁ ἀπὸ Λαυρίου εἰς Ἀθήνας σιδηροδρομὸς ἀρχεται ἀπὸ τοῦ λιμένος Ἑρμαστῆριου, ἐνθα ἔχει ἀνεγείρει τὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐκτεταμένα ἐργοστάσιά της ἡ Ἑταιρία τῶν Μεταλλουργείων, διέρχεται μετὰ τῶν κτήσεων αὐτῆς καὶ τῆς νεωστὶ σχηματισθείσης κώμης ἐν Κυπριανῷ (Νυκτοχώρι), διασχίζει τὰ ἔργα τῆς γαλλικῆς Ἑταιρίας *Μεταλλεῖα Λαυρίου* καὶ σταθμεύει εἰς τὸν μέγιστον καὶ ἀνεγνωρισμένον λιμένα τοῦ *Θωρικῶ*, προσεγγίζει εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Μεταλλεῖου *Περικλῆς*, τέμνει τὸν περίβολον τῆς ρωμαντικῆς θέσεως *Μύλων* διέρχεται εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν ἐργασιῶν ἄλλου μεταλλεῖου καὶ σταθμεύει εἰς τὸ Μεταλλεῖον τῆς Ἑταιρίας τῶν Μεταλλουργείων *Νικίαν* ἢ *Δασκαλεῖο* ἀνέρχεται ἐκεῖθεν καὶ σταθμεύει εἰς τὸ τερπνὸν καὶ ὑγιεινὸν χωρίον *Κουβαρά*, καὶ σταθμεύει εἰς τὸ χωρίον *Καλύβια Κουβαρά*, ἐκεῖθεν κατέρχεται διὰ τῶν ἀμπελώνων καὶ σταθμεύει εἰς *Μαρκόπουλον* ἐντεῦθεν κάμπει λίαν ἐπαισθητῶς καὶ προσεγγίζει εἰς τὸ μεγαλύτερον ὄλων τῶν χωρίων *Κοροπί*, ὅπου καὶ σταθμεύει, διατρέχει ἔπειτα τὸν θαλερὸν ἐλαιῶνα καὶ σταθ-

μετὰ τὴν πτώσιν αὐτοῦ, ὤρμησε δὲ δι' ἐνὸς πηδήματος πρὸς τὴν θύραν καὶ ἔφυγεν.

Ἦθελον νὰ τρέξωσι κατόπιν του καὶ νὰ συλλάβωσιν αὐτὸν διὰ τῶν ὑπηρετῶν.

— Οὐχί, οὐχί, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἄφετε αὐτὸν, ἀνίκει εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ραοῦλ λευκὸς ὡς σουδάριον, μὲ βλέμμα ἀπαστράπτον λάμψεις, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης λέγων :

— Τὰ θύματα θὰ ἐκδικηθῶσι !

Καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Τέλος πάντες ἔτεινον τὰς χεῖρας εἰς τὸν μαρκήσιον.

Οὗτος παρουσιάσε τὴν μαρκησίαν εἰς τοὺς φίλους του· ἔπειτα ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν ἐρωτήσεων τῶν κ. κ. Μωριῆν καὶ Βιολαῖν, μὴ ἔχων δὲ τίποτε ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῶν φίλων του, συνεπλήρωσε τὴν διήγησιν τῆς προχθῆς, πληροφορῶν περὶ πάντων ὅσα ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσωσιν.

— Ἰδοῦ, κύριοι, ἐξηκολούθησεν, ἰδοῦ πῶς ὁ ἀδελφός μου ἐνήργησε πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὄφειλε νὰ προστατεύῃ, νὰ σέβεται καὶ ν' ἀγαπᾷ. Γνωρίζετε τὰ κακουργήματά του, εἶνε τρομερά ! Ὁ ἄθλιος εἶνε ἄξιος πάσης ποινῆς... ἐν τούτοις, ἐὰν ἀφοῦ ἐπληξᾷ αὐτὸν ἐνταῦθα ἐνώπιόν σας, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, ἐζήτηε χάριν, ἐὰν γονυπετῶν πρὸ τῶν θυμάτων του ἐπεκαλεῖτο τὸν οἶκτον, τὴν συγχώρησιν τῶν, ἤμην, ὡς τὸ ὀρκίζομαι, ἤμην ἔτοιμος νὰ τοῦ εἶπω : Δὲν ἔχω οἶκτον διὰ σέ, βαρόνε Δεσιμαίτζ, ἀλλὰ συμπαθῶ

τὴν σύζυγόν σου, τὰ τέκνα σου, τρεῖς ἀθώους. Χάριν αὐτῶν ἀρκοῦμαι νὰ σέ κολαρίσω ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων τούτων οἵτινες εἶνε φίλοι μου· δὲν θὰ ζητήσω ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀνθρώπων νὰ ἐπιβᾷ τὴν ποινὴν τῶν κακουργημάτων σου. . . Ἄς καλύψῃ τὸ παρελθὸν τὸ πυκνὸν κάλυμμα, διὰ τοῦ ὁποῦο καλύπτεται, ἐγὼ δὲν θὰ σέ συγχωρήσω, ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ νὰ λησμονήσω. Φύγε, βαρόνε Δεσιμαίτζ, φύγε. . . Μετανόησον εἰλικρινῶς, ὅπως καταστής ἄξιος τῆς συγχωρήσεως τοῦ Ἑπερτάτου Κριτοῦ.

Ταῦτα θὰ τῷ ἔλεγον. Ἄλλ' εἶδετε ὅπως ἡ ἐχιδνα ὑπὸ τὴν πέτραν καὶ ἥτις θέλει νὰ δῆξῃ ἀκόμη, ἔστη ὀρθὸς πρὸ ἐμοῦ ρίπτων προκλητικὸν βλέμμα ! Δὲν εἶχε τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεως, τὴν μετάνοιαν εἰς τὴν καρδίαν ! Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐξεπέμποντο αἱ λάμψεις τοῦ ἀγρίου, τοῦ ἀνισχύρου, τοῦ κτηνώδους μίσους !

Ἄ ! ὁ δυστυχῆς, ἡ καρδία του εἶνε ἐκ μαρμάρου καὶ ἡ ψυχὴ του ἐκ βορβόρου ! . . . Ποῖαν θὰ ἦνε τὸ τέλος του !

Ἄνευρον τὴν σύζυγον καὶ τὸν υἱόν μου· ἡ ὀργή μου κατπυνάσθη. Μὴ ἐπιθυμῶν νὰ βλάψω ἀθώους, νὰ τοὺς ἐξαφανίσω, δὲν θὰ τὸν ὀδηγήσω ἐνώπιον τοῦ κακουργοδικεῖου· τὸν ἀφίνω εἰς τὸν Θεόν.

Ὁ μαρκήσιος ἔστη πρὸς στιγμὴν σιωπηλός, φαινόμενος ὅτι ἐσκέπτετο. Ἐπειτα στρεφόμενος αἰφνης πρὸς τὸν πιστόν του ὑπρέτην, ὅστις εἶχεν ἐκβάλει τὴν φωνάκην καὶ τὴν πρόσθετον γενειάδα του :

μείνει πάλιν εἰς *Λόπεση*· ἐκείθεν κατερχόμενος πλησιάζει εἰς τὸ *Χαρβάτι*, ὅπου τὰ ἀπέραντα κτήματα τῶν κυρίων *Καμπᾶ* καὶ *Θεοφιλά*, ἀνερχόμενος δ' ἐκείθεν βαίνει ἀνωθεν τοῦ χωρίου *Χαλάνδρι*, ὅπου καὶ σταθμεύει, ἐκείθεν εἰς Ἄμαρούσιον, *Κηφισίαν*, Ἡράκλειον, *Κουκουβάουνες*, *Πατήσια*, Ἄθηναις καὶ *στόπ*!

Δὲν πιστεύομεν ὅτι ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ φαντασθῶμεν οἱ Ἀθηναῖοι ἡροσερώτερον, εὐαερωτέραν καὶ γραφικωτέραν συγκοινωνίαν. Μᾶς παραδίδεται ὅμως ὁ μεταξὺ Ἰμηττοῦ, Πεντελικοῦ καὶ Τουρκοβουνίων κάμπος, ὁ ὑγιεινότερος καὶ ἀνθρωπότερος· μᾶς παραδίδεται δι' ὀλίγα λεπτά, ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, ὅσω κατατρέχομεν καὶ μαστιζομεν τὰ τυχαῖα πορνικὰ ληστρικὰ κέρδη, τὰ ἐκ τῆς τσέπης τῶν ἄλλων ἀνευ λόγου διὰ δόλου ὑδρευόμενα, τόσω εἴμεθα ὑποστηρικταὶ θερμοὶ ἐνθουσιώδεις τῶν εὐεργετικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀδιαφοροῦντες ἂν ὑπὸ φίλου ἢ ἐχθροῦ αὐταὶ γίνωνται, καὶ τοιαύτην ἐπιχείρησιν πιστεύομεν τὸν μέλλοντα σιδηρόδρομον *Λαυρίου*.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ ΤΟ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟΝ ΜΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σμύρνη, 17 Αὐγούστου.

Δὲν εἶχον σκοπὸν ν' ἀναμιχθῶ οὐδὲ ν' ἀναμιξῶ καὶ ὑμᾶς εἰς τὰ ἀπὸ τινος ἐδῶ συνταρασσόμενα καὶ ἀνακινούμενα περὶ τὰ παρυσκήνια τοῦ προξενείου ζητήματα, διότι εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι τὰ τοιαῦτα, ἐγειρόμενα συνηθέστατα ἀπὸ μιᾶς προσωπικῆς αἰτίας, εὐτελοῦς πάθους ἢ μίσου, ἀτομικοῦ δὲν χρῆζουσι οὔτε ἀναγνώσεως οὐδὲ παρατηρήσεως, ἀλλ' ἀφίονται μόνον νὰ σβυσθῶσι, νὰ ταφοῦν καὶ νὰ λησμο-

νηθῶσι κάτωθεν τῆς κοιλίας τὴν ὅποιαν ἐπὶ τῶν ἐφημερίδων ἐπιθέτει ὁ καιρὸς.

Ἄλλὰ μικρὸν τι διάφορον τὸ ὅποιον κατεχωρίσθη ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ἐφημερίδι καὶ διὰ τοῦ ὅποιου ἐζητεῖτο ἀκτὺς τις φωτὸς ἐν μέσῳ τῆς πυκνῆς σκοτίας ἐν ἧ, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου εὐρίσκεσθε· ὁ θόρυβος ὅστις ἀνεπαισθήτως, ὡς ἀπὸ σπινθήρος ἢ πυρκαϊᾶς, ἠγέρθη ἐνταυθᾶ, ἐκφοβίσας τοὺς δειλοτέρους καὶ ἐνθαρρύννας ἐτι μᾶλλον τοὺς τολμηροὺς· καὶ ἡ θρασύτης, μεθ' ἧς ὀλίγοι τινες, θυσιάζοντες τὴν συνειδήσιν εἰς τὸ θυλάκιον, τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸ συμφέρον, καὶ εἰς τὸν ἀτομισμόν τῶν τὸν ἔθνησιμον, ἀναγκάζουσι τινα, καὶ ἀκοντα ἴκομη, ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὰς ἀπδεῖς αὐτὰς ὑποθέσεις διὰ νὰ πατάξῃ τὴν ὁσμῆραι αὐξάνουσαν αὐτὴν λερναίαν ὕδραν τοῦ ψεύδους, τῆς δημοσκοπίας καὶ τῆς θρασύτητος.

Ἄρθρα καὶ λίβελλοὶ καὶ διατριβαὶ ἀπὸ τινος ἤδη καιροῦ καταχωρίζονται εἰς ἐφημερίδα τινα τῆς *Σμύρνης* ὑπὸ ἡμαθῶν δικολάβων, ἀφανῶν δικηγόρικων καὶ συντακτῶν, ἀμιλλωμένων πρὸς τοὺς ἐν τῷ γραφείῳ σας διορθωτάς* δι' ὧν ἐπιζητοῦσι ν' ἀποδείξωσι τὴν κατάστασιν τοῦ προξενείου μας οἰκτρὰν καὶ ἐγκληματικὴν, ἐξητυλισμένον, καταπεσὸν τὸ γόητρόν του ἐν τῇ ἐσωτερικῇ διοικήσει καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ, καὶ τὴν προσωπικὴν τέλος τοῦ προξένου ἀτομικότητα ἀναξίαν, μικρὰν, μηδαμινήν.

Δὲν ἔχετε βεβαίως ἡμεῖς σήμερον ἀνάγκην, νὰ σᾶς συστήσω πρῶτος ἐγὼ τὸν ἐνταυθᾶ πρόξένον μας κ. *Γεννάδη*. Τὸν γνωρίζετε, πολὺ πλείοτερον ἐμοῦ, ἐκ τοῦ ἐξαιρέτου αὐτοῦ παρελθόντος, περὶ οὗ ἐλάβετε καὶ ἡμεῖς ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσετε, καὶ ἐκ τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἐν Ἀθῆναις διαμονῆς. Εἶναι ὁ αὐτὸς ἰσχυρὸς καὶ ἀκλόνητος χαρακτήρ, ἡ αὐτὴ δραστηρία καὶ ἐνεργητικὴ ἱκανότης, τὸ αὐτὸ εὐθύ καὶ

* Σ. Σ. Οἱ ἐν τῷ γραφείῳ μας διορθωταὶ εἴμεθα, μὲ συμπάθειον, ἡμεῖς οἱ ἴδιοι.

— *Λαυδρὸν*, τῷ εἶπεν. ἡ ἀποστολή σου παρὰ τῷ βαρόνῳ *Δεσιμαίζ* δὲν ἔληξεν εἰσέτι· πήγαινε ν' ἀναλάβῃς τὴν θέσιν σου ὡς προηγουμένως.

Ὁ *Λαυδρὸν* ἀπήλθε.

— Κύριοι, ἐπανελάθειν ὁ μαρκήσιος, ὁ κ. *Πέδρο Δεκάστορα* ἐγένετο τὴν ἐσπέραν ταύτην συνένοχός μου, ἀλλὰ συνένοχος ἐν ἀγνοίᾳ, διότι ἠγνοῖε ὡς σεῖς τὸ ἀληθές ὄνομά μου καὶ δὲν ὑπώπτευε τί ἔμελλε νὰ συμβῇ εἰς τὴν οἰκίαν του. Συνήλθετε ἐδῶ, κύριοι, διότι δὲν ἠθελεν ἡ μαρκησία, ὁ υἱός μου καὶ ἐγὼ νὰ ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον τοῦ βαρόνου *Δεσιμαίζ* χωρὶς νὰ ὑπάρχωσιν ἐδῶ ὡς μάρτυρες ἐντιμὸι τινες ἄνθρωποι καὶ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ προσθέσω, φίλοι εἰλικρινεῖς.

— Μάλιστα, εἰλικρινεῖς, κ. μαρκησίε, εἶπεν ὁ κ. *Βιολαῖν* τεινῶν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Καὶ ἀφωσιωμένοι, προσέθεσεν ὁ κόμης *Μωριέν*.

— Ὁ κ. μαρκησίος γινώσκει ὅτι δύναται νὰ βασιζῆται ἐφ' ἡμῶν, εἶπεν ὁ κ. *Πέδρο*.

— Μάλιστα, φίλοι μου, τὸ ἠξέυρω. Εἰς τὴν μαρκησίαν, εἰς τὸν υἱόν μου καὶ εἰς ἐμὲ ἡ φιλία σας θὰ ἴηαι πάντοτε πολύτιμος. Ἐπειδὴ δὲ ἐγνώριζον ὅτι ἠδυνάμην νὰ βασισθῶ ἐφ' ὑμῶν, διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἐφοβήθην νὰ σᾶς ἀνακαλύψω τὰ τρομερὰ ταῦτα οἰκογενειακὰ μυστικά. Ὅλα ταῦτα πρέπει νὰ μείνωσι τεθαμμένα ἐν τῷ σκότει. Ἐν ὀνόματι τῆς δυστυχῆς βαρόνης *Δεσιμαίζ* καὶ τῶν τέκνων αὐ-

τῆς, ζητῶ ἀφ' ὑμῶν νὰ φυλάξῃτε ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας σας τὰ φοικαλέα ταῦσα μυστικά.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ κόμης *Μωριέν*, ἐν μόνον ἔχομεν, ὅπως ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν μεγάλην ἐμπιστοσύνην, ἣν ὁ κ. μαρκησίος *Σαμαράνδ* μᾶς παρέσχεν. Ὅρμιζόμεθα ὅτι θὰ ὦμεν θεματοφύλακες πιστοὶ τῶν μυστικῶν, ἅτινα μᾶς ἀπεκαλύφθησαν.

— Ὅρμιζόμεθα, εἶπον οἱ ἄλλοι.

— *Εὐχαριστῶ*, φίλοι μου, ἀλλ' εἰς ὄρκος ἦτο ἀνωφελής. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, ἐγκαταλιμπάνω τὸ ὄνομα τοῦ *Λαγγάρδ*, τὸ ὅποιον ἔφερον ἀπὸ τῆς ἐπανάου μου εἰς *Γαλλίαν*· ἀλλ' ἡ μαρκησία *Σαμαράνδ* θέλει ἀγαμένει ἡμέρας τινὰς ἀκόμη, πρὶν ἐμφανισθῶ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ παρουσιάσω τὴν μαρκησίαν *Λουκίαν Σαμαράνδ* καὶ τὸν υἱόν τῆς *Ἰωάννην Σαμαράνδ* . . .

— Ὁ κ. *Βιολαῖν* ἠγέρθη. ❧ ❧ ❧

— Κυρία μαρκησία, κύριοι, εἶπεν εἴμεθα πάντες ἐνταῦθα οἰκογενειακῶς νομιζῶ λοιπὸν καθῆκον νὰ σᾶς ἀναγγείλω, πρὶν ἀποχωρισθῶμεν, ὅτι ὁ κ. *Πέδρο* μοὶ ἀπένειμε σήμερον μάλιστα τὴν τιμὴν ζητήσας τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου. Συμβουλευθεὶς τὴν θυγατέρα μου ἐδέχθη τὴν αἴτησιν τοῦ κ. *Πέδρο*. Ἐπομένως λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωστοποιήσω τὸν προσεχῆ γάμον τῆς *Σουσάνης Βιολαῖν* μετὰ τοῦ κ. *Πέδρο*.